

Tuto napschecziwornczenje ewangelijona pschecziwo myslam czlowiskeho rosoma je prenje, czohož dla je ewangelijon pola swęta sazpjene, ale pokutnym a wěrjazym kschesczijanam lube a drohe.

II.

A druhemu pak je teho dla pola swęta sazpjene, ale pokutnym a wěrjazym kschesczijanam lube a drohe, dokelž wschu czlowisku móž k nicžomu czini psches to, so je šamo móž Boža, kiž k naschemu sbožu na naschich wutrobach džęła. Pawoł praji: „Ja šo njehanibuju teho ewangelijona wot Khrysta; pschtetož móž Boža je, kotraž sbóžnych czini wschitkich, kotsiž na to wěrja, Židow wošebje a tež Grichow.“ W tychle słowach je něšto nowe, něšto wulke wuprajene: „ewangelijon je móž Boža.“

„S wotkel ja hrěšnik móž wošmu, so bych sbóžny byl? A je-li so sbóžnoscz psches Khrystuša šameho šo mi dostanje, ščo mje k temu sbóžnikej a wumóžnikej mojeje dusche dowjedze, kiž šam pucz k njemu njemóžu namašć?“ tak šo prascha kóždy kschesczijan, kotremuž jeho sbóžnoscz na wutrobje leži. Tak je šo tež Luther praschal we šwojej wuskej khlóschtriskej komorzy, prjedy hacž móžesche s wješekej wutrobu wuloženje třeczeho artikla napišć: „Ja wěrju, so ja šam se šwojeho rosoma abo mozy njemóžu do Jesom Khrysta, mojeho Šnjesa, wěricz aniz k njemu pschińcz, ale tón šwjaty Duch je mje psches ewangelijon powołal, se šwojimi darami roššwęcził, we prawej wěrje wušwjeczil a šdzeržal.“ Nasch rosom, nascha móž jow nicžo njepomhatej: jenož Boža móž móže k wěrje a k sbóžnoscz do wjesć. Tuta Boža móž pak, kiž naš sbóžnych czini, je tak cziscze do ewangelija položena, so wot njeho šameho rěka: W one je móž Boža, kotraž sbóžnych czini wschitkich, kotsiž na to wěrja, Židow wošebje (dokelž šu woni najprjódzy k Khrystušej powołani) a tež Grichow (dokelž šu póhanjo psches njewěru wušwoleneho luda k Khrystušowej zyrkwi pschischli).

Praschejće šo wschitkich, kotsiž we wěrje Khrystuša šwojeho sbóžnika mjenuja: fak šće k tajkej wěrje pschischli? dha wam wschitzy wotmolwja: „Šamo ewangelijon, tuto drohe słowo wot Khrystuša, je tajku wěru w naschich wu-